

Дамянъ. Чухъ. Но азъ помислихъ, че бълнува.

Гуга. Не бълнуваше. Съ него ще стане онова, което видѣхъ да е станало съ другия змей.

Дамянъ. Гуга! Ти си моя спасителка. Тогазъ ти трѣбва да знаешъ какво да сторя азъ.

Гуга. За какво?

Дамянъ. Да се отърва отъ моята жена.

Гуга (пребледнява и се задъхна). Че ти жененъ ли си?

Дамянъ. Тѣй... Жененъ съмъ и дете вече имамъ.

Гуга (строго). А защо си трѣгналъ тогазъ мене да диришъ?

Дамянъ. Че знамъ ли я!

Гуга. Какъ да не знаешъ?

Дамянъ. Че то стана безъ да искамъ.

Гуга. Какъ тѣй?

Дамянъ. Когато се заприказва въ село за твоята хубостъ — първата нощъ те сънувахъ. Азъ те видѣхъ на сънъ тѣй хубава, каквата си. Тѣй хубава! Пъкъ такива думи ми каза, че когато се пробудихъ — нѣщо ми взе ума. Ритна ми сърдце отъ жена и дете и трѣгнахъ да те видя.

Гуга. Не ме ли изпитвашъ?

Дамянъ. Заклевамъ ти се!

Гуга (просълзена). Боже мой, пакъ нови изпитания!

Дамянъ. Прости ми Гуга. Не мислѣхъ, че...

Гуга. И защо тѣй те обикнахъ. Сега какво ще правя безъ тебе! Какъ ще понеса тия нѣжки по тебе?

Дамянъ. Ако си съгласна, ще вземемъ детето, а тя... не съмъ ѝ кривъ азъ. Тя лудѣеше по мене и азъ отъ милостъ...

Гуга. И кога дойде тя, жена ти да те подири — какво ще ѝ отговоря азъ! (Заплаква).

Дамянъ (я приласкава, шепнейки). Азъ... азъ ще се разправа съ нея.

Гуга. Боже мой! Боже мой!

Дамянъ (като вижда, че змея се помръдва). Той, май се пробужда!

Гуга (като погледва Змея). Рано е да се пробуди. По-добре е да го оставимъ самъ, че като приказваме...

Дамянъ (сломенъ). Щомъ тѣй те огорчихъ — азъ ще се махна. Ще избѣгамъ въ пусти гори тилилейски, да тжгувамъ по тебе.

Гуга (като помисля). Ахъ, какъ те обичамъ, Дамяне!

Дамянъ. Ами азъ!

Гуга. И двама тѣй се обичаме, а...

Дамянъ (погледва змея). Той пакъ помръдна.

Гуга. Нека го оставимъ самичъкъ. Ела съ мене, съ мене въ моята стая — ние трѣбва да се разберемъ. (Излизайки, тя прошепва). Ще мога ли съ тебе да се раздѣля!

(Излизатъ).